

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/122/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6821010200
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6821010200.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného U. V., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a iné, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. decembra 2022 v Banskej Bystrici sťažnosť okresného prokurátora a obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/43/2021 zo dňa 22. júna 2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť okresného prokurátora zamietá.

Podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného U. V. zamietá ako podanú neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Samosudca Okresného súdu Revúca uznesením sp. zn. 1T/43/2021 zo dňa 22. 06. 2022 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného U. V., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť tak, že

dňa 15. 09. 2020 okolo 00.15 h v E. pred budovou miestneho pohostinstva U., na ulici Z. X., fyzicky napadol príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Revúca D. X. a U. B., ktorí sa v civilnom oblečení a vo svojom osobnom voľne nachádzali v uvedenom priestore, po výkriku U. V. „teraz budte frajeri, keď ste v civile“, tak, že U. R. fyzicky napadol D. X. tým spôsobom, že ho jedenkrát udrel päťou do tváre a následne všetci obvinení začali fyzicky napádať poškodených tým spôsobom, že do nich strkali rukami, pričom D. X. obvinení viackrát udreli do oblasti hlavy a niektorý z obvinených, doteraz nestotožnený, udrel U. B. jedenkrát do oblasti ľavej sánky a keď na miesto prichádzala hliadka Obvodného oddelenia PZ Revúca sa obvinení E. M. a Y. M. rozutekali preč, smerom na ulicu T. X., pričom D. X. sa rozbehol za nimi, kde pred obytným blokom číslo 1200/21 v E. na ulici T. X. došlo medzi nimi opäť k fyzickému stretu a obvinení E. M. a Y. M. poškodeného viackrát udreli do oblasti hlavy, následne obvinení utekali smerom na ulicu X. N., kde ich D. X. prenasledoval a opäť medzi nimi došlo na trávinatej ploche v parku nachádzajúcom sa zo zadnej časti bytovky 1200/20 na ulici Z. X. v E. k fyzickému stretu, kde obvinení E. M. a Y. M. poškodeného fyzicky napadli takým istým spôsobom, ako v predchádzajúcom prípade, teda D. X. opätovne udierali do rôznych častí tela, potom k nim prišli aj obvinení U. V. a U. R., kde všetci štyria obvinení poškodeného D. X. udierali do rôznych častí tela, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem a tu do neho viackrát kopali a potom z miesta ušli, čím D. X., nar. XX. XX. XXXX, I.:XXXXXX, služobne zaradený ako referent s územnou a objektovou zodpovednosťou na Obvodnom oddelení PZ Revúca, spôsobili podľa znaleckého posudku pomliaždenie hlavy v celovotemennej oblasti vpravo s odreninami, pomliaždenie pravého lakt'a s odreninami, odreninu a pomliaždenie palca na pravej ruke, pomliaždenie hornej pery s opuchom, pomliaždenie a odreniny krku vľavo, pomliaždenie hrudníka vľavo

a pomliaždenie drieku vpravo s dobou liečby 6 dní (do 7 dní) bez práceneschopnosti a stratou Smart hodínok značky Xiaomi MI band 4 škodu podľa vyčíslenia vo výške 13,79 € a U. B., nar. XX. XX. XXXX, I.:XXXXXX, služobne zaradený ako referent s územnou a objektovou zodpovednosťou na Obvodnom oddelení PZ Revúca, podľa znaleckého posudku spôsobili pomliaždenie tváre vľavo s tržno-zmliaždenou ranou sliznice hornej pery v ústnej predsieni s dobou liečenia 6 dní (do 7 dní) bez práceneschopnosti, pričom páchatelia počas tohto konania roztrhli U. B. tričko, čím mu spôsobili škodu podľa vyčíslenia vo výške ako 16,99 €, pričom obvinený U. V. sa tohto konania dopustil aj napriek tomu, že rozkazom o uložení sankcie za priestupok Okresného úradu Rimavská Sobota č. OU-RS-OVVS-2020/002932 z 28. 01. 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. 03. 2020, bol postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch pokutou vo výške 30,- €, postúpil Okresnému úradu Rimavská Sobota, odboru všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní sťažnosť intervenujúci prokurátor, ktorú neskôr písomne odôvodnil v podstate tým, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutková veta podanej obžaloby vykonaným dokazovaním preukázaná nebola. V úvode sťažnosti poukázal na jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, a podľa jeho názoru potom súd rozhodol jednostranne, nezvážiac všetky dôkazy a skutočnosti, ktoré súvisia s obžalovaným V., a preto rozhodol nesprávne. V prvom rade bolo plne a jednoznačne preukázané, že iniciátorom celého incidentu bol práve obžalovaný V. tým, že pred kamarátmi z partie a už spoluodsúdenými označil skupinku troch osôb ako policajtov a možný objekt napadnutia jeho partiou, keď na nich vykrikol „teraz buďte frajeri, keď ste v civile“. Potvrdzujú to nie len výpovede poškodených, ale aj nestranej svedkyne. Spolupáchatelia, ktorí mali následne napadnúť X. a B. za prítomnosti obžalovaného V. totiž týchto nepoznali, videli ich prvýkrát a jediný, kto ich poznal a vedel, že sú policajti, bol práve obžalovaný V.. Podľa jeho názoru dal jednoznačný podnet na fyzické napadnutie poškodených spolupáchatelmi, keďže ich ako sám uviedol veľmi dobre pozná a vie, akí sú. Sám obžalovaný V. uviedol, že videl, ako ich už odsúdení bili a kopali. O., či ich udrel, možno do nich strčil, teda ako to vyplýva z jeho výpovede z prípravného konania, pri prvotnom napadnutí poškodených bol sám aktívne prítomný. Spolupáchatelia, t. č. odsúdení, totiž nemali žiadny iný dôvod na fyzické napadnutie poškodených, ktorých nepoznali, nevedeli, že sú to policajti, len podnet od obžalovaného V.. Je pravdou, že poškodení mohli situáciu riešiť inak po tomto výkriku, avšak neurobili nič protiprávne, ani agresívne voči obžalovanému V., čo by odôvodňovalo ich následné napadnutie. Ako to vyplýva z dokazovania a výpovedí svedka B., s obžalovaným V. sa pozná od detstva, hrávali spolu futbal a ani ho nenapadlo, že by ich mohli fyzicky napadnúť a sám uviedol, že za toho, kto incident vyvolal, považuje obžalovaného V.. Tento skutkový dej uviedla vo svojej výpovedi i svedkyňa O. N., že B. musel dačo povedať V. a vlastne do neho aj V. začal skákať a potom ho jeho kamaráti začali biť. Z jej výpovede, ale i výpovede samotného obžalovaného V. je zrejmé, že ten vystupuje v pozícii vodcu partie. Poškodený X. tým, že sa podujal po prvom ataku prenasledovať obžalovaných s úmyslom, aby z miesta neušli a aby boli stotožnení, nerobil nič zlé a protiprávne a naopak podľa neho v danej situácii je pochopiteľné, keďže útočníci, ktorí ho fyzicky napadli, mu boli neznámi a chcel, aby boli stotožnení. V žiadnom prípade nemohol predpokladať, že táto skutočnosť bude viesť k druhému napadnutiu jeho osoby. Ďalej uviedol, že pôvodní spoluobžalovaní spáchanie všetkých skutkov priznali a uznali svoju vinu tak, ako im to v obžalobe bolo kladené za vinu. Zo spáchania tohto skutku boli usvedčovaní len výpoveďou poškodeného X. a následným objektívnym znaleckým posudkom k jeho zraneniam. Súd nemal dôvod preto pochybovať o hodnovernosti a pravdivosti výpovede poškodeného X., pričom v znaleckom posudku sú uvedené zranenia objektívne zistené na tele poškodeného s tým, že kopance z charakteru poranení jednoznačne potvrdiť nemožno. Keďže je preukázané, že i ku skutku pod bodom 3 obžaloby došlo za aktívnej účasti obžalovaného V., mal byť i v tomto bode uznaný vinným. Pokiaľ ide o záznam z kamery č. 8, podľa neho na ňom nie je vidieť práve prvotný útok na poškodených, ktorý uviedol i sám obžalovaný V. vo svojej výpovedi, že sa stal, je vidieť len správanie poškodených, obžalovaného a spoluodsúdených po tomto incidente. Z neho je zrejmé, že poškodený X. chcel ísť za jedným z páchatel'ov (odsúdeným R.), o ktorom vedel, že ho napadol - udrel ako prvý. V tomto mu bránil obžalovaný V., ktorý to vysvetľuje zabránením ďalšej bitky, lebo pozná spolupáchatel'ov, avšak pri tomto došlo, aj keď za vzájomného sa chytania pod hrdlo k tomu, že poškodeného udrel do tváre, čo treba hodnotiť ako konanie nad rámec konania v nutnej obrane tak, ako to hodnotí aj súd. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s napadnutím poškodeného U. B., ktorý urobil len to, že išiel s poškodeným X. k V., aby si vysvetlili, prečo na nich kričal

„teraz buďte frajeri, keď ste v civile“ a čo to malo znamenať, na čo bol fyzicky napadnutý. Je zrejme, že on osobne sa už do žiadneho konfliktu ani s obžalovaným V., ani s jeho spolupáchateľmi nedostal, a celú udalosť už len sledoval. Po príchode hliadky, keď partia obžalovaného V. ušla z miesta, šiel hľadať poškodeného X., pričom na ulici stretol obžalovaného V., ktorý bol voči nemu slovne agresívny a vyzval ho k fyzickej potýčke, keď mu povedal „no teraz pod ty ringľa“, na čo nereagoval a obišiel ho. Aj z tohto správania obžalovaného V. je zrejme, že sa aktívne sám zapojil do konfliktu, ktorý vyvolal a chcel v ňom pokračovať. Záverom poukázal na odpis registra trestov obžalovaného, ako aj výpis z evidencie priestupkov, z ktorých je zistiteľné, že do podania obžaloby bol postihnutý celkom za sedem priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a že bol za obdobnú trestnú činnosť už trikrát potrestaný. Tieto skutočnosti podľa názoru obžaloby preukazujú sklony obžalovaného k páchaniu takejto trestnej činnosti. Na základe uvedeného podľa jeho názoru konanie obžalovaného V. napĺňa všetky zákonné znaky žalovaných prečinov, lebo z tohto vyplýva, že fyzické napadnutie policajtov v civile, o ktorých len on z útočnikov vedel, že sú policajtmi, vyvolal preto, že títo sú príslušníkmi policajného zboru, a teda pre výkon právomoci verejného činiteľa ako policajta. Do fyzického napadnutia poškodených sa sám aktívne zapojil, keď do poškodeného X. strkal a udrhel ho a neskôr už s odsúdenými E. M., Y. M. a U. R. napadol. Poškodení utrpeli zranenia, ktoré preukazujú, že boli fyzicky napadnutí v ten večer, napadli ich len vyššie uvedené osoby, pričom tieto neutrpeli žiadne objektívne potvrdené zranenia. Preto navrhol, aby krajský súd uznal obžalovaného V. za vinného zo žalovaných prečinov tak, ako to navrhol v záverečnej reči, a uložil mu primeraný peňažný trest, alternatívne navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní sťažnosť aj obžalovaný U. V., ktorú neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že v zmysle ustanovenia § 280 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o postúpení veci podľa odseku 2 môže prokurátor podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok, avšak okresným súdom bol poučený, že proti vyhlásenému uzneseniu je prípustná sťažnosť, preto z opatrnosti vzhľadom na poučenie po vyhlásení tohto uznesenia zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní sťažnosť. Keďže ale v zmysle § 280 ods. 3 Trestného poriadku výlučne prokurátor môže proti uzneseniu podať sťažnosť, v ďalšej časti písomného podania ju on nebude odôvodňovať, ale vyjadrí sa len k odôvodneniu sťažnosti okresným prokurátorom. Uvedol teda, že jeho konanie nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože násilie musí byť použité pre výkon právomoci verejného činiteľa. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že on nepoužil násilie, a už vôbec nie pre výkon právomoci verejného činiteľa. Ani jeden z údajných poškodených nepotvrdil, že by voči nemu alebo niektorému zo spoluobvinených vykonával právomoc verejného činiteľa, čo je v danej veci kľúčová skutočnosť. Pokiaľ aj strkal do niekoho, t. j. tak do poškodených alebo i ktoréhokoľvek z obvinených, tak len z dôvodu, aby zamedzil konfliktu. Uvedené je objektívne zrejme z kamerových záznamov. Ohľadom dôkazov vo vzťahu ku vykonávaniu právomoci voči jeho osobe poukázal na to, že jednou zo zásad kontradiktórneho konania je zásada rovnosti strán, z ktorej vyplýva, že tak prokurátor ako aj obžalovaný (ako dve nosné strany trestného procesu) majú prístup k dôkazom a argumentom protistrany a majú možnosť ich spochybníť (konfrontačná zásada). Rovnosť strán je chápaná ako rovnosť v procesných právach a nie v povinnostiach, nakoľko je v zásade len povinnosťou prokurátora, aby dokazoval vinu obžalovaného, samotný obžalovaný môže byť pasívny a nemusí nič spochybňovať a ani dokazovať. Dopĺňanie dokazovania súdom (ohľadne skutkových okolností) pri pasívite strán, či zjavne nedostatočne vykonanom dokazovaní je v zásade neprípustné. Pokiaľ ide o dopĺňanie dokazovania zo strany súdu, tak v takýchto prípadoch by mal byť súd mimoriadne zdržanlivý, pretože aktivita v dokazovaní je na stranách, pričom dôkazné bremeno má výhradne prokurátor, ktorý má na hlavnom pojednávaní dokazovať vinu obžalovanému. V zásade nie je úlohou súdu vstupovať do dokazovania, ktoré sa netýka problematiky vedenia hlavného pojednávania, pretože takýto postup súdu by sa mohol považovať za porušenie zásad rovnosti strán ako aj porušenie zásady nezávislosti, či nestrannosti súdu, pretože súd by aktívne vystupoval na strane prokurátora. Úlohou súdu pri konaní hlavného pojednávania nie je dokazovať vinu, či nevinu obžalovaného, ale len umožniť fair sporový proces a dbať nad jeho dodržiavaním. Podľa jeho názoru teda prokurátor neunesol dôkazné bremeno. Prípadné vykonanie akýchkoľvek ďalších dôkazov, resp. predkladanie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania s ohľadom na nečinnosť prokurátora ohľadom návrhov na dokazovanie, by podľa jeho názoru znamenalo, že sa naruší zásada kontradiktórnosti strán a prokurátor by tak mala ďalšiu, ale už v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, možnosť byť aktívny v návrhoch a opätovne sa pokúšať zvrátiť dôkaznú núdzu. Takýto postup by celkom zrejme nebol súladný s ustanoveniami Trestného poriadku, najmä zásadou bezprostrednosti, nakoľko nezávislý súd má rozhodovať len na základe

dôkazov, ktoré boli pred ním vykonané v priebehu pojednávania. Uvedené by viedlo ku narušeniu základnej zásady trestného konania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nakoľko povinnosť zisťovať skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti majú už len orgány činné v trestnom konaní (teda nie aj súd). Pokiaľ by odvolací súd uložil prvostupňovému súdu povinnosť vykonať iné alebo ďalšie dôkazy, ukladal by povinnosť súdu, ktorý nie je oprávnený zisťovať skutkový stav vecí, ktorý v predchádzajúcom konaní nebol zistený pre nečinnosť prokurátora. Ďalej uviedol, že v súvislosti so svojím konaním poukazuje na § 25 ods. 1 Trestného zákona o nutnej obrane, pretože on nikoho nenapadol, celý čas sa pokúšal konfliktu predísť tým, že odtláčal osoby od seba navzájom. Nutná obrana bola teda primeraná najmä k spôsobu útoku, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka ako i k jeho osobe ako obrancu. Vo vzťahu k prečinu výtržníctva uviedol, že jeho konaním nebola naplnená skutková podstata tohto prečinu, poukázal na materiálny korektív a spôsob jeho vyhodnotenia. Vo vzťahu ku sťažnosti prokurátora tiež uviedol, že tvrdenie, že on mal byť iniciátorom celého konfliktu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z obrazových záznamov vyplýva, že to boli poškodení, ktorí mohli odísť a napriek tomu sa oni aktívne priblížili ku skupine, v ktorej boli oni obžalovaní. Dané tvrdenie nemá žiadny logický základ ani s ohľadom na neskorší priebeh skutku. Rovnako nemá zmysel, prečo by označil poškodených ako potenciálny cieľ napadnutia a následne (ako je to zrejme z obrazového záznamu) sa snažil konflikt tmiť, odtláčať spoluobžalovaných ako i poškodených, aby nedošlo ku konfliktu. Navyše nebolo v konaní ani preukázané, že mal povedať predmetnú vetu „teraz buďte frajeri, keď ste v civile“. Jediný svedok (okrem poškodených, ktorých vierohodnosť je pochybná), ktorý mal túto vetu počuť, o tejto vete, resp. o tom, kto ju mal povedať, predložil postupne niekoľko verzií, od tej, že to mal byť on, až po tú, že to mohli byť i samotní poškodení, čo spochybňuje vierohodnosť svedkyne do takej roviny, že výpovedná hodnota jej svedectva nemá žiadny dôkazný význam. Tieto skutočnosti pri hodnotení dôkazov neboli zohľadnené a v sťažnosti sa neuvádzajú. Z obrazového záznamu je preukázané, že to boli poškodení, ktorí mohli odísť (a neodišli) a naopak, boli to poškodení, ktorí pristúpili k ich skupine (teda práve oni boli vo vzťahu ku vzniku konfliktu aktívni), čo skôr evokuje, že konflikt iniciovali a akcelerovali poškodení. V podstate nepriamo i poškodený B. správne uviedol, že nebol a neexistoval dôvod na to, aby ho obžalovaný napadol. Vyjadrenia svedkyne N. je potrebné hodnotiť len ako jej záver, kde uviedla svoju domnienku, pretože jej tvrdenie nekorešponduje tomu, čo uvádzali ostatní svedkovia a čo je možné vzhľadnúť na obrazových záznamoch. Vo vzťahu ku tvrdeniu, že ostatní spoluobžalovaní sa ku skutku priznali uviedol, že na rozdiel od neho ostatní spoluobžalovaní sa nesnažili konfliktu zabrániť, práve naopak, čo je zrejme i z obrazového záznamu. Dôkazná situácia vo vzťahu ku ostatným spoluobžalovaným, a to tak jednotlivo, ako i ku nim spoločne, bola diametrálne odlišná, ako v jeho prípade. Navyše on je procesne nezávislý od ostatných spoluobžalovaných, nevie a nemôže ovplyvniť ich rozhodnutie, ako sa obhajovať, a to najmä ak skutkovo je nutné posudzovať konanie ostatných obžalovaných odlišne. Vo vzťahu k jeho osobe je obrazový záznam dostatočným dôkazom, že konflikt nevyvolal a ďalší vývoj situácie sa snažil tmiť, resp. zabrániť konfliktu. Pokiaľ je v sťažnosti v tejto súvislosti možné abstrahovať pochybnosti o tom, kto konflikt vyvolal, má za to, že platí zásada in dubio pro reo, ktorú je potrebné rovnako rešpektovať. Vo zvyšku považuje argumenty uvedené v sťažnosti za nedôvodné, napokon samotný sťažovateľ uvádza, že sa s poškodeným B. do konfliktu nedostal. Záverom uviedol, že nespochybňuje, že v minulosti bol odsúdený za trestnú činnosť, avšak ak aj bol, tak obrazové záznamy sú objektívnym dôkazom o tom, či sa trestnej činnosti v predmetný deň dopustil. Len samotné odsúdenie v minulosti nemôže byť „dôkazom“ o tom, že sa skutku dňa 15. 09. 2020 dopustil, nakoľko ostatné dôkazy vykonané pred súdom, resp. v prípravnom konaní, takýto záver vyslovene vylučujú. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť okresného prokurátora ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako nadriadený orgán, skúmal, či bola sťažnosť okresného prokurátora a obžalovaného podaná včas, či bola podaná oprávnenou osobou, a či nedošlo k späťvzatiu sťažnosti alebo k vzdaniu sa práva podať sťažnosť.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Postupom podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia a po preskúmaní trestného spisu krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora bola podaná včas, oprávnenou osobou, ale nie je dôvodná, a sťažnosť obžalovaného bola podaná neoprávnenou osobou.

Krajský súd po preskúmaní celého spisového materiálu a napadnutého uznesenia konštatuje, že okresný súd v súlade s § 176 ods. 2 Trestného poriadku v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami prejednávaneho prípadu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia, s ktorým sa v plnej miere stotožnil (str. 9 - 11).

Nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia, s poukazom na sťažnostné námietky okresného prokurátora, krajský súd konštatuje, že po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní je nepochybné, že dňa 15. 09. 2020 došlo medzi obžalovaným U. V. a poškodenými D. X. a U. B. (ako aj ďalšími osobami) ku vzájomnému konfliktu. Taktiež je nepochybné, že okresný súd v rámci hlavného pojednávania vykonal všetky dostupné a navrhnuté dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie, pričom procesné strany nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Po takto vykonanom dokazovaní aj krajský súd musí konštatovať, že nebolo preukázané, že obžalovaný U. V. sa dopustil spáchania skutku tak, ako mu to bolo kladené za vinu v podanej obžalobe. Skutočnosť, že obžalovaný povedal smerom k poškodeným vetu „teraz buďte frajeri, keď ste v civile“, mal počuť len poškodený D. X., pričom ďalšia osoba, ktorá túto vetu mala počuť, bola svedkyňa X. R.. Tá vo svojich výpovediach však uvádzala rôzne verzie toho, kto mal uvedenú vetu povedať, nevedela však s určitosťou uviesť, či to povedal obžalovaný. Nebolo teda preukázané, ako tvrdil okresný prokurátor v podanej sťažnosti, že iniciátorom celého konfliktu mal byť obžalovaný U. V.. Práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že práve obžalovaný sa snažil celú konfliktnú situáciu uklidniť, aktívne sa do konfliktu zapájal s cieľom jednotlivé osoby od seba oddeliť, čo je jednoznačne zistiteľné z kamerového záznamu, ktorý bol oboznámený na hlavnom pojednávaní. Taktiež je zrejmé, že obaja poškodení boli v čase konfliktu značne pod vplyvom alkoholu, pričom je zároveň nutné konštatovať, že aj obžalovaný spolu s už odsúdenými taktiež pred skutkom konzumovali alkohol, čo zrejme v značnej miere prispelo ku vzniku, ako aj ďalšiemu priebehu celého konfliktu, a aj z tohto dôvodu (vzhľadom na rozdielnosť vo výpovediach) nebolo možné jednoznačne ustáliť priebeh skutku a konkrétne konanie jednotlivých aktérov. Skutočnosť, že pôvodne spoluobžalovaní E. M., Y. M. a U. R. boli už za spáchaný skutok právoplatne odsúdení, nemôže byť pri rešpektovaní prezumpcie neviny obžalovaného vykladaná v jeho neprospech. Uvedení odsúdení na hlavnom pojednávaní využili svoje právo a ku spáchaniu skutku sa priznali, pričom obžalovaný U. V. od počiatku trestného stíhania svoju vinu popieral, a tak ako konštatoval okresný súd, pri nejednoznačných výpovediach poškodených, a po objektívnom vyhodnotení priebehu skutku tak, ako ho zaznamenali bezpečnostné kamery, nebolo možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností dospieť k záveru, že obžalovaný U. V. sa dopustil skutku tak, ako je uvedený v podanej obžalobe. Ako už bolo konštatované vyššie, okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, preto krajský súd nemal zákonný dôvod pre zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, rešpektujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktorá bola zo strany okresného súdu náležite dodržaná.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná.

Na druhej strane je však zrejmé, že aj obžalovaný bol účastný prejednávaneho skutku, pričom jeho konanie nebolo možné subsumovať pod konanie v nutnej obrane v zmysle § 25 Trestného zákona, a preto okresný súd po vyhodnotení spôsobu vykonania činu, jeho následky a najmä okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, dospel k záveru, že konanie obžalovaného by mohlo byť prejednané pred príslušným orgánom ako priestupok.

Podľa § 280 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o postúpení veci podľa odseku 2 môže prokurátor podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že sťažnosť proti uzneseniu súdu, ktorým bola vec postúpená inému orgánu na prejednanie ako priestupok, môže podať sťažnosť len prokurátor. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, ako aj z písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia síce vyplýva, že v ňom súd

uviedol nesprávne, resp. neúplné poučenie, avšak táto skutočnosť nemôže mať za následok prípustnosť sťažnosti.

Podľa § 193 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo nie je dôvodná.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto senát krajského súdu po zohľadnení všetkých okolností prípadu sťažnosť okresného prokurátora v zmysle citovaného zákonného ustanovenia ako nedôvodnú zamietol, a sťažnosť obžalovaného ako podanú neoprávnenou osobou taktiež zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.